

FLORIN BICAN (29 martie, București) a absolvit Facultatea de Limbi și Literaturi Străine, Secția engleză-rusă, a Universității din București. A fost, pe rând, profesor de limba rusă, traducător din limba engleză, secretar pentru probleme de presă și relații internaționale al USR, asistent la Catedra de engleză a Universității din București, iar în 1995 s-a stabilit în Germania, unde a predat limba engleză până în 2005. Revine în țară în 2006 în calitate de coordonator al programului Institutului Cultural Român pentru pregătirea tinerilor traducători străini în vederea traducerii scriitorilor români.

Desfășoară o intensă activitate de traducător, tălmăcind în românește, printre altele, Lewis Carroll (*The Hunting of The Snark*) și T.S. Eliot (*Old Possum's Book of Practical Cats*). De asemenea, a tradus în limba engleză poezie, proză și eseuri semnate de importanți scriitori români, atât clasici, cât și contemporani, inclusiv *Cartea cu Apolodor* de Gellu Naum, în vederea publicării în străinătate.

Este autorul volumului de versuri pentru copii (și nu numai) *Cântice mârânești* (Editura Humanitas Educațional, 2007) / *Singur printre mârłani* (Editura Art, 2016) și coordonator, alături de Stela Lie, a două volume de literatură pentru copii: *Bookătăria de texte & imagini 1* (Pro Editură și Tipografie, 2009) și *Bookătăria de texte & imagini 2* (Editura Trei). Prezent cu texte în volumele din seria *Cărțile mele* (Editura Arthur); *Ochelarii de fum* – proză contemporană, *Antologiile Asociației Scriitorilor din București*, USR, 2011; *Bucharest Tales: A Collection of Central European Contemporary Writing* (New Europe Writers, 2011).

În 2013 a publicat *Reciclopedia de povești cu rimă și fără tâlc*, carte câștigătoare a primei ediții a concursului Trofeul Arthur, iar în 2014, *Și v-am spus povestea așa*, unde sunt „aduse la zi” basmele românești printr-o rescriere originală și amuzantă.

FLORIN
BICAN

Tropice tâmpe

ARTHUR

Cuprins

CAPITOLUL 1	<i>Ceainograma de la ora cinci</i>	9
CAPITOLUL 2	<i>Exploratorului îi stă bine cu harta</i>	18
CAPITOLUL 3	<i>Mombasadorul Maiestății Sale</i>	32
CAPITOLUL 4	<i>Fața nevăzută a nopții</i>	43
CAPITOLUL 5	<i>Cine-a omorât maimuța</i>	50
CAPITOLUL 6	<i>Datini și obiceiuri balubo-bavareze</i>	66
CAPITOLUL 7	<i>În care nu se întâmplă nimic. Și am să vă spun și de ce...</i>	86
CAPITOLUL 8	<i>În care începe, totuși, să se întâmple câte ceva. Și veți vedea și ce...</i>	95
CAPITOLUL 9	<i>Un om năcăjit (ba chiar doi, dacă ne gândim că exploratorul e gata să facă pe el)</i>	102

CAPITOLUL 10	În care exploratorul Stanley crede că a scăpat de dracu' (dar dă peste ta-su)	115
CAPITOLUL 11	În care exploratorul Stanley găsește ce-a căutat. Ba chiar mai mult decât atât...	132
CAPITOLUL 12	„Canibali, mânca-i-ar mama...”	162
CAPITOLUL 13	Haiduci fără frontiere.	185
CAPITOLUL 14	Arta războiului	205
CAPITOLUL 15	O capcană pentru liniștea noastră	219
CAPITOLUL 16	O întâlnire neașteptată. Dar mai puțin neașteptată decât cele de până acum...	230
CAPITOLUL 17	În care binele învinge – altfel cum? –, dar nu chiar din prima...	241

În Seria de autor Florin Bican urmează să apară
Reciclopedia de povești cu rimă și fără tâlc.

Vă oferim în continuare un fragment din carte.

Povestea cea fără rost cu Prâslea- Nastratin cel prost

A fost odată ca niciodată,
A fost... A fost... Un împărat!
A fost... Că dacă n-ar fi fost,
N-ar mai avea povestea rost...
Un împărat, precum vă spun,
Puternic și puțin nebun.

CAPITOLUL 1

Ceainograma de la ora cinci

Orologiul Big Bang se porni să bată pe nepusă masa: BIG-BANG, BIG-BANG, BIG-BANG, BIG-BANG, BIG-BANG... și tot așa de șaptesprezece ori, ca un ecou îndepărtat al începutului lumii.

Auzindu-l, Stanley sări ca fript. Era, de-acum, un reflex pentru el – în fiecare zi, la ora șaptesprezece trecute fix, Stanley, avea, n-avea treabă, se frigea cu ceaiul... Numai că astăzi cam întârziase. Se repezi deci în bucătărie, să pregătească cele trebuincioase acestei străvechi îndeletniciri englezești, căci Stanley al nostru, ca mai toți băutorii de ceai, era englez. Și, ca mai toți englezii, era explorator. Numai că de mult nu mai ieșise el pe teren, cum îi șade bine exploratorului. Erau vremuri tulburi, de tranziție, nu tocmai prielnice marilor explorări. Așa, prin parc, mai ieșea el din când în când, nu-i vorba, da' ce, parcă aia e explorare? În toată Londra, cât era ea de Londră, nu mai găseai un colțisor netrecut pe hartă. Iar specialitatea lui Stanley tocmai asta era: explorarea locurilor netrecute pe hartă. Ce-i

drept, și industria hârtiilor luase o amploare ceva de speriat. „Pentru câțiva dolari în plus, ăștia l-ar trece pe hartă și pe ta-su“, comentau sec exploratorii când se-ntâlneau la club.

— *Tura-lura, lura-ra, nu mai am ce explora...* fredona Stanley, manevrând abil tava cu ceaiul pe direcționalul fotoliului său de explorator, corect poziționat în fața căminului, fotoliu în care sfârși prin a se și așeza, după ce-și puse tava la îndemână, pe o măsuță confecționată dintr-o singură vertebră de balenă.

Dar n-apucase el bine să se frigă cu ceaiul, când – *big-bang, big-bang, big-bang* – sună cineva la ușă. Deși englez, Stanley era un sentimental: soneria de la ușa lui era o replică în miniatură a orologiului Big Bang. Iar când deschise ușa, sentimentalul nostru explorator dădu nas în nas, sau mai exact nas în plex, cu o replică în miniatură a Statuii Libertății.

— Mi-s Poștărița Cristinel, se recomandă monumentul, luminându-și fața cu lanterna.

„Că doar nu-mi închipuiam că ești Miss Univers“, comentă Stanley în gând, cu sarcasm englezesc, după care continuă cu voce tare:

— Și ce vânt vă aduce pe la mine?

— Pare-mi-se că austrul, da' nu luai seama prea bine, că fusei grăbită. Da' de ce mă-ntrebați?

— Vreau să zic, cu ce treburi pe la mine? o lămuri exploratorul pe eoliana sa vizitatoare.

— Aveți o telegramă de la domnul Mombasador.

— De la cineeee? se minună exploratorul.

— Păi de la alde George, Mombasadoru' la Maiestatea Sa în Kenya, îl lămuri poștărița.

— A, George care-am fost io coleg de bancă cu el, se dumiri exploratorul. Da' cum de-a ajuns ăsta ambasador la Mombasa, că-n școală avea note mici la relații cu băștinașii?

— Păi ce, domnu' 'splorator, parcă în ziua de azi nota contează... îi făcu poștărița complice cu ochiul. Că și io, dac-ați ști ce note mici am avut la geografie, ca să nu mai vorbesc de sport, și-acu' împart scrisori și telegrame pe toată planeta, câtu-i ea de lată... sau de plată, că nu mai știu cum e.

— Aici cam aveți dreptate, consimți exploratorul. Nota chiar nu contează. Că și eu, dacă mă gândesc, am avut note mari la toate materiile, și tot degeaba, că de explorat tot nu mai am ce explora... Ziceți și dumneavoastră dacă-i posibil așa ceva: am ajuns eu, ditamai exploratoru', să-mi beau ceaiul acasă, în fața căminului, ca frizerii și farmaciștii. Dar apropo, pentru că vă văd și pe dumneavoastră ditamai poștărița, n-ați vrea să-mi țineți companie la o ceașcă de ceai ș-un biscuit?

— Păi drept să vă spun, domnu' 'splorator, ceaiul ca ceaiul, că nu-i bun nici în galoși... Da' după biscuiți

mă-nnebunesc, mărturisi poștărița, după care se interesă, rapace: Țineți și prăjituri?

— Cum să nu, țin niște prăjiturile de vreo zece ani. Mi le-a făcut chiar Regina-Mamă cu mânușițele Dumneaei...

— Dar pentru care fapte? îl descusu musafira.

— Păi... cic-aș fi descoperit Mandravela. Îmi propusem să le mănânc cu ocazia vreunei noi descoperiri, da' uite că pân-acu' nu s-a ivit, așa că...

— Da' cu ce sunt, dacă nu-s prea indiscretă? Prăjiturilele, vreau să zic...

— Ei, cu ce să fie, cu scorțișoară terestră, că de aia le și zice prăjiturile – *prăjituri rele*, m-ați înțeles? E un joc de cuvinte. Aristocrații se dau în vânt după ele – după jocurile de cuvinte, nu după prăjituri...

— Cum ar veni, nu trag un vânt fără să facă un joc de cuvinte, hă, hă, îi semnală poștărița că nici ea nu era lipsită de o oarece doză de aristocrație.

— Întocmai... Ceaiul e servit, îi curmă Stanley elanul, ca nu cumva să se lanseze în alte asemenea jocuri de cuvinte...

O conduse așadar pe Poștărița Cristinel la fotoliul din fața căminului și preț de vreo jumătate de oră ronțăiră biscuiți și prăjiturile imperiale. Ceaiul tare și aromat le ajuta să-și urmeze cursul firesc în josul esofagului fiecăruia. Între două îmbucături mai schimbau o vorbă despre vreme care, fiind în schimbare continuă, nu-i lăsa o clipă

fără subiect de conversație. Când din prăjiturile mai ră-măsese doar o grămăjoară de cenușă vulcanică, poștărița își netezi uniforma a călătorie și își luă rămas-bun de la amfitrionul ei:

— Mă duc, domnu' 'splorator, că mă cheamă datoria...

— Parcă dumneavoastră ați fi exploratorul, nu eu, mormăi Stanley cu obidă, privind-o cum își aburcă tașca pe umăr.

— Aici chiar c-aveți dreptate. Că de când cu sistematizarea asta, nu mai găsești o adresă din prima... Așa că de aia mă cam grăbesc. Și mai lasai și balonul nesupravegheat. Mi-e să nu umble careva la el, că s-a umplut Londra de elemente declasate – numa' panchiști și indivizi peste tot...

— Sunteți cu balonul? se arătă Stanley uimit.

— Altfel cum? Cu balonu', că altfel nu răzbat. Am un traseu, să-ți bați copiii. Norocu' lor că nu prea ajung pe-acasă... Na, că uitam să vă dau telegrama.... Vedeți ce face ștressu' din om? Semnați-mi vă rog și mie de primire colea, pe borderou' ăsta...

— Dacă-i p-așa, mai stați vă rog o clipă, să citesc și eu telegrama, ca să știu încalte pentru ce semnez.

La încuviințarea poștăriței, exploratorul se puse pe citit telegrama, care suna cam așa:

DRAGĂSTANLEYSTOPIGNORANȚAMIAFOST
RĂSPLĂTITĂSTOPSUNTVIPSTOPADICĂBAROSAN

DEBAROSANSTOPPOTSĂFACCEVREAMUȘCHII
MEISTOPTEINVITLAREȘEDINȚAMEAMOMBASA
DORIALĂSTOPVINONEGRESHITCASĂAMȘIEUCUI
MĂDAMARESTOPPOATECĂPUIȘIDEOEXPLORARE
CĂTEȘTIAICICĂVORBEȘTELUMEACĂPRINZONĂAR
MAIFIRĂMASLOCURINEEXPLORATEDANUMULTE
AȘACĂGRĂBEȘTETESTOPCĂDOAREȘTIEEXPLORATOR
IMPERIALCUDIPLOMĂSTOPSTOPSTOPDASĂVII
CĂLEAMPROMISLAOAMENIIĂIASTOPGEORGESTOP

— Țsta nici acum nu știe că după semnătură nu se pune punct, comentă Stanley critic, cu jumătate de glas.

Dar punctuația defectuoasă a fostului său coleg de bancă, de care-l legau totuși niște amintiri (de coleg, nu de bancă), nu-i putea umbri bucuria care-l copleșise la gândul c-ar mai putea fi ceva de explorat prin părțile Mombasei. Începu să ȝopăie prin încăpere, lansându-se într-o străveche incantație tribală pe care-o culesese într-o explorare anterioară:

— *Ti cu flori la pălărie, ti cu flori la pălărie, uite-așa, uite-așa, hăi, hăi, hăi, hăi!* E rost de explorare, se explică el într-un târziu poștăriței, care-l privea nedumerită.

— Să fie-ntr-un ceas bun, îl firitisi ea, după datină. Atunci, îmi semnați?

— Vă semnez cu toată plăcerea, numai dați-mi și mie-un pix, c-al meu a încăput pe mâna băștinașilor și dus a fost...

Poștărița îi întinse pixul, pe care-l ținea, regulamentar, după ureche, și exploratorul semnă voluptuos borderoul. Înapoiindu-i-l posesoarei, spuse:

— Atunci dați-mi voie să vă însoțesc la balon, că tot am de făcut un drum până la magazinul Exploratorul, să-mi completez echipamentul în vederea călătoriei.

— Să nu uitați să vă luați și pix... îl sfătui Poștărița.

Ajungând la balon, care era ancorat de un semn de circulație ce interzicea parcare balenierelor de mare tonaj, îl găsiră înconjurat de-o ceată de panchiști. Toți aveau sprayuri și se întreceau în a se manifesta artistic pe întreaga suprafață a balonului.

— Să vedeți numai ce le fac, se grozăvi exploratorul față de însoțitoarea sa, dând să se repeadă în ceata licențelor.

Dar poștărița Cristinel îl opri:

— Lăsa-ți-i, domnu' 'splorator, ce-aveți cu ei? Că nu face niciun rău. Se distrează și ei. Mai bine decât să dea-n cap la lume pe stradă. Oricum trebuia să mă duc cu balonul la vopsit...

După care se adresa cu voce blajină artiștilor:

— Mamă, da' să nu scrieți măscări, mânca-v-ar mama, că ăsta-i balon oficial, și mă penalizează audio-vizualu'...

— Nicio grijă, tanti, că doar suntem artiști, nu jurnaliști, o asigură unul dintre ei, care după creastă părea a fi șeful.

Poștărița sări sprintenă în nacelă și-i rugă pe decoratori:

— Mă băieți, mânca-v-ar mama, ia dezlegați-mă, mamă, și pe mine, să decolez și eu, că am treabă...

— Cum nu, tanti? îi răspunseră băieții serviabili și se apucară să smulgă voinicește semnul de circulație, în timp ce Poștărița își lua rămas-bun de la explorator.

Cu o smucitură, balonul începu să se înalțe printre impozantele fațade victoriene, cu semnul de circulație pendulând în urma lui. De-abia se ridicase peștișul aparat de zbor peste acoperișurile Londrei, că o balenieră de mare tonaj, ivită nu se știe de unde, a și parcat în locul lui. Panchiștii au luat-o în primire cu fâsâituri entuziaste.

Exploratorul mai făcu de două ori cu mâna în urma balonului, după care porni sprinten spre magazinul omonim. Nu i-a trebuit mult să ajungă acolo, dar odată ajuns, nu i-a folosit la nimic: în geamul ușii atârna apatic o frunză de palmier inscripționată cu mesajul VIN IMEDIAT. La început s-a înfuriat, că era cam impulsiv de felul lui – explorator, deh... Dar își aminti că oricum trebuia să-și ia rămas bun de la Londra, după obiceiul exploratorilor. Se plimbă deci o vreme pe străzi, luându-și la revedere de la fiecare în parte:

— La revedere, Baker Street, la revedere Sherlock Holmes Street, la revedere Livingstone Street, la revedere Jack the Ripper Street...

Și tot așa, citindu-le scrupulos pe toate din Ghidul Alfabetice al Londrei, de care nu se despărțea niciodată. Nici măcar în junglă. Într-un târziu se plictisi și încheie brusc ceremonia:

— Dar-ar sistematizarea-n voi de străzi, că mult sunteți frumoase!

Se întoarse la magazin, unde cu bucurie constată că textul mesajului din geam se schimbase: AM VENIT, scria pe o frunză de palmier proaspăt smulsă de cine știe unde.